

פרשת תולדות

ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם (כה, כו)

רש"י הביא ב' פירושים: לפירוש ראשון, שהקדוש ברוך הוא קראו יעקב. ולפירוש שני, אביו יצחק קראו כך. ויש לסייע לפירוש הראשון מדקדוק הכתוב. שהרי מסיים "ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם" א"כ תחילת הפסוק ויקרא קאי על הקב"ה, ואח"כ אומר ויצחק בן ששים וגו'. אבל לפירוש השני, היה צריך לומר "והוא" בן ששים שנה. או "ויקרא יצחק שמו יעקב והוא בן ששים" וגו'. ושו"ר שכן דקדק רבנו חיים בן עטר זיע"א.

אלא שלכאורה פליגי במציאות מי קראו, וזה פלא קצת. ולכן יש ליישב, דהנה האריז"ל (בשער הגלגולים הקדמה כג) אמר דבר נפלא: "כי כאשר נולד האדם וקוראים לו אביו ואמו שם אחד העולה בדעתם, אינו באקראי ובהזדמן, כי אם הקב"ה משים בפיו השם ההוא המוכרח אל הנשמה ההיא. עכ"ל. נמצא לפי"ז שהכל בא ממנו יתברך, רק דרך פה האב. ולכן ב' הדברים אמת.

ובזה, יבינו הורים! שחלילה להתקוטט על קריאת השם לילד או לילדה. ומלבד שאינו בריא לנולד שיצא יכוח סרק באותה עת. ולכן יעשו הכל בהבנה בשובה ובנחת ושלוש.

אכן דע, שיתכן לפרש ששני הפירושים מחולקים בזה: כי פירוש ראשון שסובר שהקב"ה קראו יעקב, כי אם לא כן אלא אביו קראו יעקב, א"כ מהראוי היה שיצחק יקרא לבנו בשם האב היינו "אברהם" שבכך מכבדו. ולכן פירש שהיה הכל ע"י הקב"ה. ופירוש שני סובר שאעפ"כ לא קראו בשם אביו, יען עדיין היה אברהם קיים ואין קוראים בשם אדם שעדיין חי, שישנם מקפידים בזה.

ואמת הוא, כי ישנם מנהגים מנהגים. יש שאינם מקפידים ויש מקפידים. וידוע שרבנו יונה היה מחותן עם הרמב"ן. וכשנפטר רבנו יונה היתה בתו מעוברת, ואח"כ ילדה בן ורצו לקראו "משה" על שם הרמב"ן (רבי משה בר נחמן) מצד הבעל, אך רמב"ן התנגד ואמר שאעפ"כ רוצה שיקראוהו "יונה" על שם אבי האם. הובא בשו"ת הרשב"ש (סימן רצא). ע"ש. ומסופר שם שנעשה באמת גברא רבה. וע' בסדר הדורות (ערך רבן גמליאל) וב"דעת זקנים" מבעלי התוספות (פרשת וישב לח, ה) ובבן איש חי (פרשת שופטים אות כז). והיה זה שלום.

מקור: הרב אלעזר זאב רז שליט